

АНДЖЕЙ САПКОВСКИ ЗРЪНЦЕ ИСТИНА

Превод от полски: Васил Велчев, 2008

chitanka.info

I

Черните точици върху светлото, изпълнено с ивици от облаци небе привлякоха с движението си вниманието на вещера. Бяха много. Птиците кръжаха, описваха бавни, спокойни кръгове, после внезапно се снижаваха и отново излитаха нагоре, размахвайки учестено криле.

Вещерът дълго наблюдава птиците, оценяваше разстоянието и приблизителното време, необходимо за преодоляването му, с отчитане на релефа на местността, гъстотата на гората, дълбочината и направлението на дерето, което — както той подозираше — се намираше на пътя му. Най-накрая отчетна наметалото си и затегна с още две дупки ремъка, който препасваше по диагонал гърдите му. Ръкохватката на меча, висящ на гърба му, се подаваше иззад дясното му рамо.

— Да повървим малко, Плотка — каза вещерът. — Ще свърнем от пътя. Струва ми се, че птиците си имат някаква причина, за да кръжат там.

Кобилата, разбира се, не отговори, но тръгна, подчинявайки се на познатия глас.

— Кой знае, може да е паднал лос — говореше Гералт. — А може и да не е лос. Кой знае?

Дерето наистина беше там, където очакваше — в един момент той видя отгоре короните на дърветата, запълнили плътно долината. Но склоновете на дерето се оказаха полегати, а дъното — сухо, без трънаци и гниеци стебла.

Успя да премине лесно. На другата страна имаше брезова горичка, а след нея — голяма поляна, храсталак и повалени от вятъра дървета, протягащи нагоре пипалца от сплетени клони и корени.

Птиците, уплашени от появата на конника, излетяха по-нависоко и закряха неистово, пронизително и хрипливо.

Гералт видя първото тяло веднага — бялото кожухче от овча кожа и матовосинята рокля се открояваха на фона на островчетата пожълтяла трева. Не видя втория труп, но знаеше къде се намира —

разположението му се издаваше от позицията на три седнали на задните си крака вълка, които гледаха спокойно приближаващия ездач. Кобилата на вещера изпръхтя. Вълците като по команда, без да бързат, безшумно побягнаха в тръс към гората, като от време на време обръщаха триъгълните си глави към странника. Гералт скочи от коня.

Жената с кожухчето и синята рокля беше без лице и гърло. Липсваше и голяма част от лявото ѝ бедро. Вещерът мина покрай нея, без да се навежда.

Мъжът лежеше по лице. Гералт не го обърна, защото видя, че и тук вълците и птиците не си бяха губили времето. Внимателното оглеждане на останките не беше необходимо — кожената салтамарка върху раменете и гърба на човека беше покрита с черна, сложна шарка от съсирена кръв. Беше очевидно, че е загинал от удар във врата, а вълците бяха разкъсали тялото по-късно.

На широкия пояс на мъжа, до къс меч в дървена ножница, имаше кожена торбичка. Вещерът я издърпа и хвърли от нея в тревата огниво, къс тебешир, восък за печати, шепа сребърни монети, сгъваем бръснач в кокалена кутия, заешко ухо, три ключа на халка и амулет с фалически символ. Две писма, написани върху платно, бяха овлажнели от дъжда и росата и руните им се бяха разпаднали и размили. Третото, на пергамент, също беше повредено от влагата, но все още можеше да се чете. Това беше кредитно писмо, издадено от банката на джуджетата в Муривел на търговец на име Руле Аспер или Аспен. Сумата на акредитивите не беше голяма.

Гералт се наведе и вдигна дясната ръка на мъжа. Както и очакваше, на медния пръстен, впил се в издутия и посинял пръст, беше изрисуван знакът на гилдията на оръжейниците — стилизиран шлем със забрало, два скръстени меча и руната „А“, гравирани под тях.

Вещерът се върна при трупа на жената. Когато преобърна тялото, нещо го убоде в пръста. Беше роза, забодена за роклята. Цветето беше увяхнало, но не бе загубило окраската си — цветът на листенцата беше малко по-тъмен оттенък на небесносиньото, почти син. Гералт за пръв път в живота си виждаше такава роза. Той преобърна тялото изцяло и потрепери.

Върху разкъсаната шия на жената ясно се виждаха следи от зъби. И то не вълчи.

Вещерът пристъпи предпазливо към коня си. Качи се на седлото, без да откъсва поглед от края на гората. Обиколи два пъти поляната приведен, като внимателно изучаваше земята и се оглеждаше наоколо.

— Да, Плотка — каза той тихо и дръпна юздите. — Работата е ясна, макар и не докрай. Оръжейникът и жената са дошли на коне от тази гора. Несъмнено са тръгнали от Муривел към къщи, защото никой не носи на дълъг път нереализирани акредитиви. Защо са минали по тази пътечка, а не по пътя — не е ясно. Но са пътували през храсталака, един до друг. И в този момент, не знам защо, двамата са слезли или са паднали от конете. Оръжейникът е загинал веднага. Жената е побягнала, после е паднала и също е загинала. А нещо, което не е оставило следи, я е влачило по земята, като е стискало със зъби шията ѝ. Станало е преди два или три дни. Конете са избягали, няма да ги търсим.

Кобилата, естествено, не отговори, само изпръхтя неспокойно, реагирайки на познатия глас.

— Онова, което е убило двамата — продължи Гералт, загледан към края на гората, — не е било нито върколак, нито горски дух. Те не биха оставили толкова много мърша за лешоядите. Ако наоколо имаше блата, бих казал, че е кикимора или випер. Но тук блата няма.

Вещерът се наведе и повдигна леко чергилото, покриващо коня отстрани, и отдолу се показва прикрепен към дисагите втори меч, с блестящ украсен предпазител и черна гравирана ръкохватка.

— Да, Плотка. Ще пообиколим. Трябва да разберем защо оръжейникът и жената са минали през гората, а не по пътя. Ако отминаваме равнодушно такива произшествия, няма да заработим дори за овес за теб, нали, Плотка?

Конят тръгна послушно напред, през ветровала, като внимателно прекрачваше през изтръгнатите с корените дървета.

— Макар и това да не е върколак, няма да рискуваме — продължи вещерът, извади от торбата, закрепена за седлото, изсушен букет самокитка и го окачи на мундщука. Кобилата изпръхтя. Гералт развърза кафтана си на шията и измъкна медальона с озъбена вълча муцуна. Окачен на сребърна верижка, той подскачаше в ритъм със стъпките на коня и проблясваше като живак на слънчевите лъчи.

II

Видя червените керемиди на конусообразния покрив на кулата от върха на хълма, на който се изкачи, скъсявайки пътя при завоя на едва забележимата пътечка. Склонът, обрасъл с лещак, покрит с изсъхнали клонки и застлан с дебел килим жълти листа, не беше безопасен за спускане. Вещерът се обърна, спусна се внимателно и се върна на пътеката. Вървеше бавно, като от време на време спираше коня, навеждаше се от седлото и оглеждаше пътя.

Конят отметна рязко глава, зацвили диво и затанцува на пътеката, като вдигна облаци прахоляк и изсъхнали листа. Гералт го прегърна през шията с лявата си ръка, а с пръстите на дясната направи Знака на Акси́й и започна да движи дланта си над главата на животното, шепнейки заклинание.

— Толкова ли е зле? — мърмореше той, оглеждайки се наоколо, без да сваля Знака. — Толкова ли? Спокойно, Плотка, спокойно.

Магията подейства бързо, но конят не успя да тръгне веднага с наранения си крак. Вървеше тежко, неестествено, без присъщата си гъвкава ритмичност на движенията. Вещерът скочи ловко на земята и продължи пеша, като го водеше за юздата.

Стигна до някаква стена. Между нея и гората нямаше никакво разстояние, никаква забележима пролука. Листата на младите дървета и хресталака се сплитаха с бръшляна и дивата лоза, полазили камъка. Гералт вдигна глава и в този момент се почувства така, сякаш нещо меко се допира до шията му и започва да пълзи, изправяйки косите му. Знаеше какво означава това.

Някой го гледаше.

Обърна се бавно и плавно. Плотка изпръхтя, мускулите на шията ѝ затрепериха, размърдаха се под кожата.

На склона на хълма, от който току-що се беше спуснал вещерът, стоеше девойка — неподвижна, опряла се с ръка на една елша. Бялата ѝ, дълга до земята рокля беше в контраст с блестящата чернота на

дългите разрошени коси, спускащи се по раменете ѝ. На Гералт му се стори, че тя се усмихва, но не беше сигурен — бе прекалено далеч.

— Здравей — рече той и вдигна длан в приятелски жест. Пристъпи към нея, а тя обърна леко глава — следеше движенията му. Лицето ѝ беше бледо, очите — черни и огромни. Усмивката ѝ — ако това изобщо беше усмивка — изчезна от лицето ѝ като изтрита с парцал. Гералт направи още една крачка. Зашумоляха листа. Девојката се затича като сърна по склона, мярна се между клоните на лещака, превърна се в бяла ивица и изчезна в дълбините на гората. Дългата рокля, изглежда, изобщо не ограничаваше свободата на движенията ѝ.

Кобилата на вещера зацвили, сякаш стенеше, вирнала глава. Гералт, който все още гледаше към гората, машинално я успокои със Знака. А после хвана юздата и продължи покрай стената, потънал до кръста в репеите.

На солидните, обковани с желязо порти, висящи на ръждясали панти, имаше голямо месингово клепало. Гералт се поколеба, после протегна ръка и докосна позеленялата халка. И моментално отскочи, защото в този миг портата се отвори със скърцане и стържене, като прегъваше снопчета трева и загребваше камъчета и клони. Зад нея нямаше никой — виждаше се само празен, запуснат двор, обрасъл с коприва. Гералт влезе, повел замаяния от знака кон, който не се противеше, но стъпваше сковано и неуверено.

Каменната ограда затваряше двора откъм три страни, а четвъртата беше фасадата на замък, осеяна с дупки от откъртила се мазилка, мръсни петна и гирлянди от бръшлян. Олющените капаци на прозорците бяха затворени. Вратите — също.

Гералт завърза Плотка за стълба при портата и бавно тръгна към замъка по покритата с чакъл алея, която минаваше покрай ниския перваз на малък фонтан, пълен с листа и мръсотия. Насред фонтана, върху странен цокъл, стоеше изсечен от бял камък делфин, извил нагоре пречупената си опашка.

До фонтана, в нещо, което някога е било цветна леха, растеше розов храст. Той не се отличаваше по нищо от останалите розови храсти, които беше виждал Гералт, освен по цвета. Розите бяха изключителни — цвят индиго, с леки оттенъци на лилаво по крайчеца на някои от листенцата. Вещерът докосна една от розите и я помириша. Имаше типичния за розите аромат, но малко по-остър.

Вратите на замъка, а едновременно с това и всички капаци на прозорците — се отвориха с трясък. Гералт вдигна рязко глава и видя, че по алеята, скърцайки по чакъла, към него се носи чудовище.

Дясната ръка на вещера мълниеносно се изстреля над дясното рамо, а в същата секунда лявата дръпна ремъка на гърдите му и ръкохватката на меча сама скочи в дланта му. Острието излезе със съскане от ножницата, описа къс, сияещ полукръг и застина, насочено към нападащия звяр. При вида на меча чудовището забави крачка и спря, като пръсна чакъл във всички посоки. Вещерът дори не помръдна.

Съществото беше човекоподобно, облечено в поизносени, но хубави дрехи, на които имаше изящни, но напълно безполезни украшения. Човекоподобие то обаче стигаше само до мръсната яка на кафтана, защото над нея се издигаше грамадна, космата като мечешка глава с огромни уши, диви очи и ужасна, пълна с криви зъби уста, в която като пламък се мяркаше червен език.

— Махай се отгук, смъртни! — изрева чудовището, размахвайки лапи, но без да се помръдва от мястото си. — Ще те изям! Ще те разкъсам на парчета!

Вещерът нито помръдна, нито отпусна меча.

— Да не си глух? Махай се отгук! — изкрещя съществото, след което нададе нещо средно между писък на глиган и рев на елен sameц. Капациите на всички прозорци заскърцаха и захлопаха, сваляйки камъчета и мазилка от первазите. Нито вещерът, нито чудовището помръдваха.

— Бягай, докато си още цял! — изрева съществото, но май вече не толкова уверено. — Че...

— Че какво? — прекъсна го Гералт.

Чудовището започна да сумти и наведе настрани ужасната си глава.

— Виж ти, какъв смелчага — каза то спокойно, като се зъбеше и гледаше Гералт с кървясали очи. — Бъди така добър да свалиш желязото си. Може би не си осъзнал, че стоиш в двора на собствения ми замък? Или там, откъдето идваш, е прието да се заплашват домакините в собствените им дворове?

— Прието е — потвърди Гералт. — Но само онези домакини, които посрещат гостите си с рев и обещания да ги разкъсат на парчета.

— Ах, проклетник! — възмути се чудовището. — И ще ме обижда, скитникът със скитник. Гост бил! Влиза в двора, съсипва чужди цветя, разпорежда се и мисли, че ей-сега ще му изнесат хляб и сол. Пфу!

Съществото се изплю, изсумтя и затвори уста. Долните му зъби останаха да стърчат, придавайки му вид на глиган.

— И какво? — каза вещерът след малко и свали меча си. — Така ли ще стоим?

— А ти какво предлагаш? Да легнем? — изсумтя чудовището. — Прибери това желязо, ти казвам!

Вещерът прибра ловко оръжието в ножницата на гърба си и без да сваля ръце, поглади стърчащата над рамото му ръкохватка.

— Бих предпочел — рече той — да не правиш прекалено резки движения. Мога да извадя този меч във всеки един момент, и то по-бързо, отколкото си мислиш.

— Видях — рече чудовището и се изкашля. — Ако не беше така, отдавна щеше да си изхвърлен през портата с отпечатък от ботуша ми на задника. Какво търсиш тук? Откъде се взе?

— Заблудих се — излъга вещерът.

— Заблудил се бил — повтори чудовището и изкриви муцуна в страховита гримаса. — Тогава се разблуди. Първо през портата, значи. Обърни лявото си ухо към слънцето, върви все така и скоро ще се върнеш на пътя. Е, какво чакаш?

— Тук има ли вода? — попита спокойно Гералт. — Конят е жаден. Аз също, ако това не пречи много.

Чудовището пристъпи от крак на крак, почеса се зад ухото.

— Слушай, ти... наистина ли не те е страх от мен? — попита след малко.

— А трябва ли?

Чудовището се огледа, изкашля се и придърпа рязко нагоре широките си панталони.

— Е, добре, какво толкова? Гост вкъщи. Не срещам всеки ден човек, който при вида ми не бяга и не пада в безсъзнание. Хубаво. Ако си уморен честен пътник — каня те в замъка си. Но ако си разбойник или крадец — предупреждавам те: този замък изпълнява заповедите ми. Сред тези стени командвам аз!

Вдигна косматата си лапа и всички капаци отново се заудряха в стената, а в каменното гърло на делфина нещо заръмжа приглушено.

— Каня те — повтори чудовището.

Гералт не помръдна от мястото си, наблюдаваше го внимателно.

— Сам ли живееш?

— А какво ти влиза в работата с кого живея? — промълви сърдито чудовището, разтваряйки широко уста, а после се разсмя гръмогласно. — Аха, ясно. Сигурно имаш предвид дали нямам четирийсет слуги, красавци като мен. Не. Е, какво, дявол да го вземе, възползваш ли се от поканата ми, отправена чистосърдечно? Ако не — вратата е ей там, точно зад задника ти.

Гералт се поклони церемониално и рече:

— Приемам поканата ти. Няма да наруша законите на гостоприемството.

— Моят дом е и твой дом — отвърна чудовището също толкова официално, макар и по-небрежно. — Насам, гостенино. А коня остави тук, при кладенеца.

Отвътре замъкът също се нуждаеше от основен ремонт, но беше донякъде по-чисто и по-приятно. Мебелите явно бяха правени от майстори в занаята, макар и много отдавна. Миришеше силно на прах. Беше тъмно.

— Светлина! — изрева чудовището и борината, втъкната в желязна поставка, пламна веднага, бълвайки облак дим.

— Не е зле — подхвърли вещерът.

Чудовището се изкикоти.

— Само това ли ще кажеш? Наистина, виждам че каквото и да срещнеш, няма да се учудиш. Казах ти, че този замък изпълнява заповедите ми. Оттук, моля. Внимателно — стълбището е стръмно. Светлина!

На стълбището чудовището се обърна.

— А какво виси на шията ти, гостенино? Какво е това?

— Виж го.

Чудовището взе медальона в лапата си, поднесе го към очите си, опъвайки леко верижката на врата на Гералт.

— Този звяр има неприятно изражение. Какво е това?

— Знакът на гилдията ми.

— А, явно се занимаваш с правене на намордници? Насам, моля. Светлина!

В средата на огромна, напълно лишена от прозорци зала, стоеше огромна дъбова маса, абсолютно гола, ако не се броеше внушителният канделабър от позеленял месинг, покрит с гирлянди от засъхнал восък. В изпълнение на поредната команда на чудовището свещите се запалиха и заблещукаха, осветявайки слабо помещението.

Една от стените на залата беше окичена с оръжия — композиции от кръгли щитове, скръстени алебарди, рохатини^[1] и гизарми^[2], тежки дълги мечове и секири. Половината от съседната стена бе заета от огромна камина, над която се виждаха редица олющени и избледнели портрети. Стената срещу вратата беше запълнена с ловни трофеи: широки рога на лосове и разклонени рога на елени хвърляха сенки по озъбените муцуни на глигани, мечки и рисове и по раздърпаните криле на препарирани орли и ястреби. Почетното място в центъра се заемаше от глава на скален дракон, но вече покафеняла, безформена и ронеща се. Гералт се приближи.

— Дядо ми го уби — каза чудовището, докато хвърляше огромен пън в огнището. — Това беше може би последният дракон в околността, позволил да го убият. Седни, гостенино. Гладен си, както предполагам?

— Няма да отричам, стопанино.

Чудовището седна на масата, отпусна глава, сплете пръстите на огромните си лапи върху корема и мърмори нещо около минута, като въртеше дебелите си палци. После изрева, не много силно, и удари с лапа по масата. Чиниите и паниците задрънчаха сребристо и калаено, а чашите зазвъняха кристално. Замириса на печено, чесън, риган и индийско орехче. Гералт не показва учудване.

— Да... — потри лапи чудовището. — По-добре е от слуги, нали? Обслужвай се, гостенино. Това е угоена кокошка, това е шунка от глиган, а това е пастет от... не знам от какво. От нещо си там. Тук имаме ресарки. Не, дявол да го вземе, това са яребици. Объркал съм заклинанието. Яж, яж. Това е хубава, истинска храна, не се бой.

— Не се боя. — Гералт разкъса угоената кокошка на две.

— Забравих — усмихна се чудовището, — че не си от плашливите. А как се казваш, например?

— Гералт. А ти, стопанино?

— Нивелен. Но в околността ме наричат Изрода или Зъбатия. И плашат децата си с мен. — Чудовището изля в гърлото си съдържанието на огромна чаша, после потопа пръсти в пастета и с един замах обра почти половината купа.

— Плашат децата — повтори Гералт с пълна уста. — Неоснователно, разбира се?

— Съвършено вярно. За твое здраве, Гералт.

— И за твое, Нивелен.

— Как е виното? Забеляза ли, че е от грозде, а не от ябълки? Но ако не ти харесва, ще извълшебствам друго.

— Благодаря, това не е лошо. Магическите способности по рождение ли са ти?

— Не. Те са откакто ми израсна това. Тоест зурлата. Сам не знам как стана така, но замъкът изпълнява всичко, каквото пожелае. Нищо особено, умея да извълшебствам кльопачка, питие, дрехи, чисти завивки, гореща вода, сапун. Всяка жена може да направи това и без магии. Отварям и затварям прозорците и вратите. Паля огън. Нищо особено.

— Пак е нещо. А тази... зурла, както казваш, отдавна ли ти е?

— От дванайсет години.

— Как се случи?

— А на теб какво ти влиза в работата? Налей си още.

— С удоволствие. Изобщо не ми влиза в работата, питам от интерес.

— Разбираем и приемлив повод — засмя се гръмогласно чудовището. — Но аз не го приемам. Това не те засяга, и точка по въпроса. Но за да задоволя поне отчасти любопитството ти, ще ти покажа как изглеждах. Погледни портретите. Първият откъм камината е баща ми. Вторият е дявол знае кой. А третият съм аз. Виждаш ли?

Изпод прахта и паяжините от портрета с празен поглед гледаше безцветен дебеланко с угоено и тъжно, пъпчиво лице. Гералт, на когото му беше позната разпространената сред портретистите склонност да ласкаят клиентите, кимна тъжно.

— Виждаш ли? — повтори Нивелен, озъбвайки се.

— Виждам.

— Кой си ти?

— Не разбирам.

— Не разбираш? — Чудовището вдигна глава, очите му заблестяха, като на котка. — Светлината на свещите, гостенино, не достига до портрета ми. Аз го виждам, но аз не съм човек. Поне не и в момента. За да разгледа портрета, някой човек би станал, би се приближил, вероятно би взел и свещник. Ти не направи това. Изводът е прост. Но ще те попитам без заобикалки: ти човек ли си?

Гералт не извърна поглед.

— Ако поставяш така въпроса — отвърна той след кратко мълчание, — то не съвсем.

— Аха. Ако не е много нетактично, ще попитам: какъв си в такъв случай?

— Вещер.

— Аха — повтори Нивелен след кратко забавяне. — Ако не ме лъже паметта, вещерите си изкарват прехраната по много интересен начин. Убиват разни чудовища срещу заплащане.

— Паметта не те лъже.

Отново настана тишина. Пламъците на свещите пулсираха, устремяваха се нагоре като тънки мустачки, отразяваха се в кристалните чаши и в каскадите на спускащия се по свещника восък. Нивелен седеше неподвижно и помръдваше леко огромните си уши.

— Да допуснем — каза той най-накрая, — че успееш да извадиш меча, преди да се хвърля върху теб. Да допуснем, че дори успееш да ме наръгаш. При моето тегло това няма да ме спре, ще те съборя на пода със самата сила на движението си. А после зъбите ще решат всичко. Как мислиш, вещерю, кой от нас има по-големи шансове, ако се стигне до прегризване на гърлата?

Гералт си наля вино, като придържаше калаения капак на гарафата, отпи глътка и се облегна в стола. Гледаше чудовището и се усмихваше. А тази усмивка беше зловеща.

— Да-а-а — провлачи Нивелен, чоплейки с нокът в тъгълчето на устата си. — Трябва да призная, че умееш да отговаряш на въпросите, без да пилееш думи. Интересно как ще се справиш със следващия, който ще ти задам. Кой ти плати, за да ме убиеш?

— Никой. Тук съм случайно.

— А не ме ли лъжеш?

— Нямам навика да лъжа.

— А какви навици имаш? Разказвали са ми за вещерите. Запомнил съм, че отвличат малки деца, които после хранят с вълшебни билки. Тези, които оцелеят, стават вещери, магьосници с нечовешки способности. Учат ги да убиват, изкореняват от тях всякакви човешки чувства и пориви. Превръщат ги в чудовища, длъжни да убиват други чудовища. Чувал съм да се говори, че е време някой да започне лов на вещери. Защото чудовищата са все по-малко, а вещерите — все повече. Хапни си яребица, докато не е изстинала съвсем.

Нивелен взе от чинията една яребица, сложи я цялата в устата си и я схруска шумно като сухарче.

— Защо мълчиш? — изфъфли той, докато преглъщаше. — Кое от това, дете го говорят за вас, е истина?

— Почти нищо.

— А кое е лъжа?

— Че чудовищата са все по-малко.

— Факт. Не са малко — показва зъбите си Нивелен. — Едно от тях в момента седи пред теб и се пита добре ли е направило, че те е поканило. На мен, гостенино, знакът на гилдията ти от пръв поглед не ми хареса.

— Ти не си никакво чудовище, Нивелен — рече сухо Гералт.

— А, по дяволите! Това е нещо ново. И какъв съм аз според теб? Каша от клюква? Ято диви гъски, отлитащи на юг в мрачно ноемврийско утро? Не? Тогава може би невинността, загубена при ручей от едрогърдата дъщеря на мелничаря? Е, Гералт, кажи ми какъв съм. Не виждаш ли, че направо се треса от любопитство?

— Ти не си чудовище. Иначе не би могъл да докосваш този сребърен поднос. И в никакъв случай не би взел в ръка медальона ми.

— Ха! — изрева Нивелен така, че пламъците на свещите за миг легнаха хоризонтално. — Днес явно е ден за разкриване на велики, страшни тайни! Сега вече знам, че тези уши са ми пораснали, защото като дете не съм обичал овесена каша с млякото.

— Не, Нивелен — каза спокойно Гералт. — Това е резултат на урочасване. Сигурен съм, че знаеш кой ти е направил магия.

— И да знам, какво?

— Магията може да се премахне. В много случаи.

— И ти естествено, като вещер, умееш да премахваш магии. В много случаи.

— Умея. Искаш ли да опитам?

— Не. Не искам.

Чудовището отвори устата си и изкара червения си, дълъг две педи език.

— Какво, слиса ли се?

— Слисах се — призна си Гералт.

Чудовището се разкикоти и се облегна назад в стола.

— Така си и знаех, че ще се слисаш — каза то. — Налей си още, седни по-удобно. Ще ти разкажа цялата история. Вещер или не — предизвикваш доверие, а на мен ми се бърби. Налей си.

— Вече няма какво.

— А, проклетие. — Чудовището се изкашля, след което отново тропна с лапа по масата. До двете празни гарафи неизвестно откъде се появи доста голяма глинена дамаджана в ракитена кошница. Нивелен свали със зъби глинения печат, наля си и започна да разказва:

— Както вероятно си забелязал, околността е доста пуста. До най-близките човешки селища има доста път. Затова, нали разбираш, навремето баща ми, а и дядо ми не са били особено обичани нито от съседите, нито от минаващите по пътя търговци. Всеки, който попадал в нашия край, се разделял в най-добрия случай със стоката си, ако татко го видел от кулата. А няколко от най-близките селища изгорели, защото татко сметнал, че се отнасят нехайно към плащането на дължимото. Малцина обичали татко. Освен мен, разбира се. Много плаках, когато веднъж докараха с каруца онова, което беше останало от него след удар с меч. Дядо ми по това време вече не се занимаваше активно с разбойничество, защото откакто го праснаха по кратуната с железен моргенщерн^[3], ужасно заекваше, пускаше лиги и рядко успяваше да стигне навреме до нужника. Излизаше, че аз, като наследник, трябва да оглавя дружината.

— Тогава бях млад — продължи Нивелен, — същинско сукалче, така че момчетата от дружината веднага ме оседлаха. Командвах ги, както можеш да се досетиш, не повече, отколкото тлъсто прасе може да командва вълча глутница. Скоро започнахме да правим неща, които татко, ако беше жив, никога не би позволил. Ще ти спестя подробностите, веднага преминавам към същественото. Веднъж отидохме чак до Галибол, край Мирт, и ограбихме един храм. Отгоре на всичко там имаше и една млада жрица.

— Какъв храм беше това, Нивелен?

— Дявол го знае, Гералт. Но си личеше, че не е добър храм. Спомням си, на олтара лежаха черепи и кости, гореше зелен огън. Вонеше ужасно. Но по същество. Момчетата хванаха жрицата, скъсаха ѝ дрехите и казаха, че трябва да възмъжея. И аз, глупавият сополанко, възмъжах. По време на възмъжаването жрицата ми плю в устата и извика нещо.

— Какво?

— Че съм чудовище в човешка кожа, че ще бъда чудовище в чудовищна кожа, нещо за любовта, за кръвта, не помня. Камата, една такава мъничка, беше скрита вероятно в косите ѝ. Тя се самоуби и тогава... Как бягахме оттам, Гералт, за малко да уморим конете. Не беше добър този храм.

— Разказвай по-нататък.

— После стана така, както каза жрицата. След няколко дни се събуждам сутринта, а прислугата и всеки, който ме види — крещи и бяга. Като се видях в огледалото... Разбираш ли, Гералт, паникьосах се, май имах някакъв пристъп, спомням си всичко като в мъгла. Накратко казано — имаше трупове. Няколко. Използвах всичко, което ми попадна, изведнъж бях станал много силен. А замъкът помагаше както може — хлопаха врати, във въздуха летеше покъщнина, бушуваше огън. Всички бягаха в паника: леля, братовчедка, момчетата от дружината, дори кучетата бягаха с подвити опашки. Избяга и котката ми Лакомка. От страх дори папагалът на леля получи удар. Скоро останах сам — ревящ, виещ, буйстващ и разбиващ каквото ми попадне, главно огледала.

Нивелен замълча, въздъхна и подсмръкна.

— Когато пристъпът отмина — продължи той малко по-късно, — вече беше късно да се направи каквото и да било. Останах сам. Не можех да обясня на никого, че се е изменила само външността ми, че макар и в ужасен облик аз съм само глупаво момче, ридаещо в празен замък над телата на слугите си. После дойде ужасният страх, че ще се върнат и ще ме пребият до смърт, преди да успея да обясня. Но никой не се върна.

Чудовището замълча и изтри носа си с ръкав.

— Не искам да се връщам към тези първи месеци, Гералт, дори сега тръпки ме побиват, като си спомня. Но по същество: стоях дълго,

много дълго в замъка, притихнал като мишле зад метлата, без да си подавам носа навън. Ако някой се появеше — а това се случваше рядко, — не излизах, просто нареждах на замъка да хлопне няколко пъти капациите на прозорците или крещях във водосточната тръба. Обикновено това беше достатъчно гостът да вдигне след себе си голям облак прах. Така беше до деня, в който на разсъмване погледнах през прозореца и какво да видя? Някакъв дебелак реже рози от храста на леля ми. А трябва да ти кажа, че тези цветя не са какви да е, това са сини рози от Назаир, семената ги е донесъл още дядо ми. Обзе ме ярост, изскочих на двора. Дебелакът, след като му се върна гласът, изгубен при появата ми, започна да пищи, че искал само няколко цветенца за дъщеря си, молеше ме да го пощадя, пожелаваше ми живот и здраве. Вече се готвех да го изхвърля през портата, когато ми просветна, спомних си приказките, които ми разказваше някога Денка, дойката ми, старата дебелана. Проклятие, помислих си, май хубавите девойки превръщат жабите в принцове или беше обратното, може би... Може би в тази приказка има зрънце истина, някакъв шанс... Подскочих на два сажена^[4] височина, изревах така, че лозата се откъсна от стената, и изкрещях: „Дъщерята или живота!“ — нищо по-добро не ми хрумна. Търговецът — а това беше търговец — се обля в сълзи, а после призна, че дъщеричката му е на осем години. Какво, смешно ли ти е?

— Не.

— Защото и аз самият не знаех дали да се смея, или да оплаквам гадната си съдба. Стана ми жал за търговеца, не можех да го гледам как се тресе, поканих го в дома си, а на прощаване пуснах злато и скъпоценни камъни в торбата му. Трябва да ти кажа, че в подземията останаха немалко богатства, още от времето на татко, а аз не бях много наясно какво да правя с тях и можех да си позволя този жест. Търговецът сияеше, благодари ми така, че опръска със слюнка всичко наоколо. Сигурно се е похвалил някъде за своите приключения, защото не минаха и два месеца, когато тук дойде и втори търговец. Носеше със себе си голяма торба. И дъщеря си. Също голяма.

Нивелен изпъна крака под масата и се протегна така, че столът изпраця.

— Набързо се договорихме с него — продължи той. — Разбрахме се, че ще ми я остави за година. Наложих да му помогна

да натовари торбата на мулето — сам нямаше да се справи.

— А девойката?

— Известно време се разтреперваше при вида ми, беше убедена, че ще я изям. Но след месец вече ядохме на една и съща маса, бърбяхме не принудиено и ходехме на дълги разходки. Но макар тя да беше мила и удивително разумна, езикът ми се заплиташе, когато разговарях с нея. Разбираш ли, Гералт, винаги съм бил плах с момичетата, винаги съм ставал за смях, дори с тези от обора, с тор по краката, с които момчетата от дружината правеха каквото си поискат. Дори те ми се присмиваха. Какво да очаквам сега, мислех си, с тази зурла? Дори не се реших да ѝ кажа защо съм платил толкова скъпо за една година от живота ѝ. Годината се точеше като вонята след народно опълчение, докато най-накрая не се появи търговецът и не си я прибра. А аз, отчаян, се затворих в замъка си и няколко месеца не се показвах на никого от гостите с дъщери, които идваха. Но след годината, прекарана с компания, осъзнах колко е тежко, когато няма на кого да кажеш нито дума.

Чудовището издаде звук, който трябваше да е въздишка, но прозвуча като хълцане.

— Следващата — продължи то след малко — се казваше Фене. Дребна, бърза и как чуруликаше — същинско кралче^[5]. И изобщо не се страхуваше от мен. Един ден — беше точно годишнината от подстригването ми^[6] — се напихме с нея с медовина и... хе-хе. Веднага след това скочих от леглото и изтичах при огледалото. Признавам си, че бях разочарован и подтиснат. Зурлата ми си беше същата, може би само още по-глуповата. А разправят, че в приказките има народна мъдрост! Пукната пара не струва тази мъдрост, Гералт! Е, Фене скоро се постара да забравя за огорченията. Весело беше момичето, казвам ти. Знаеш ли какво измисли? Двамата заедно плашихме неканените гости. Представи си: влиза някой такъв в двора, оглежда се, и изведнъж аз излитам с рев пред него на четири крака, а Фене, съвсем гола, седи на гърба ми и тръби с ловния рог на дядо!

Нивелен се разтресе от смях, зъбите му проблеснаха.

— Фене — продължи той — изкара при мен цяла година, а после се върна при семейството си с голямо допълнително възнаграждение. Смяташе да се ожени за един кръчмар, вдовец.

— Разказвай нататък, Нивелен. Увлекателно е.

— Наистина ли? — попита чудовището и се почеса шумно зад ухото. — Е, добре. Следващата, Примула, беше дъщеря на разорил се рицар. Когато дойде тук, баща ѝ имаше само мършав кон, ръждясала броня и огромни дългове. Беше отвратителен, Гералт, да ти кажа честно. Като купчина тор, пък и вонеше по същия начин. Примула — залагам си едната ръка — очевидно е била зачената когато е бил на война, защото беше доста хубавичка. И у нея не предизвиквах страх, което не беше никак чудно, защото в сравнение с родителя ѝ изглеждах напълно прилично. Тя, както се оказа, беше доста темпераментна, а и аз, вече набрал увереност в себе си, не ѝ отстъпвах. Още след две седмици с Примула вече бяхме в доста близки отношения. Така например, тя обичаше да ме дърпа за ушите и да вика: „Ухапи ме, звяр!“, „Разрѣфай ме, хищнико!“ и други подобни идиотщини. В почивките бягах до огледалото, но представи си, Гералт, всеки път поглеждах в него с нарастващо безпокойство. Все по-малко тъгувах по предишния си, не толкова здрав облик. Разбираш ли, Гералт, преди това бях непохватен, сега станах мъж отвсякъде. Преди това непрекъснато се разболявах, кашлях и носът ми течеше, сега нищо не ме хваща. А зъбите? Няма да повярваш колко развалени зъба имах. А сега? Мога да прегриза крака на стола. Искаш ли да прегриза крака на стола?

— Не. Не искам.

— Може и да е за добро — раззина уста чудовището. — Госпожицата се забавляваше, когато исках да предизвикам възхищението ѝ, и в замъка останаха съвсем малко здрави столове.

Нивелен зина и езикът му се сви на тръбичка.

— Умори ме това дърдорене, Гералт. Накратко, след това имаше още две — Илка и Венимира. Всичко протичаше до скука еднакво. Отначало страх и студенина, после симпатия, укрепена с малки, но скъпи подаръци, след това — „Хапи ме, изяж ме цялата!“, сетне — таткото се връща, нежното прощаване и все по-забележимото намаляване на съкровището. Реших да прекарвам повече време в самота. Разбира се, отдавна престанах да вярвам, че целувката на момиче ще промени облика ми. И се примирих с това. Нещо повече — стигнах до извода, че така ми е добре и не ми трябва никакви промени.

— Никакви ли, Нивелен?

— Помисли сам. Вече ти казах: първо — конското здраве, свързано с този облик. Второ — различността ми действа на девойките като афродизиак. Не се смей! Повече от сигурен съм, че ако бях човек, трябваше здравата да се помъча, преди да получа такава, като например Венимира, която беше необикновено красива госпожица. Подозирам, че дори не би погледнала такъв като този от портрета. И трето — безопасността. Баща ми имаше врагове, някои от които са още живи. Тези, които дружината прати в гроба под жалкото ми командване, имат роднини. Ако не беше страхът, който внушавам, някой би дошъл да си отмъсти. Например селяни с вили.

— Изглежда, си абсолютно сигурен — промълви Гералт, като си играеше с празната чаша, — че в сегашния си облик не си сторил зло никому? На нито един баща, на нито една дъщеря? На нито един роднина или съпруг на дъщеря? А?

— Стига, Гералт — взмути се чудовището. — Какви ги говориш? Бащите не можеха да си намерят място от радост, казах ти — бях щедър отвъд всякакво въображение. А дъщерите? Не си ги видял какви идваха тук — с роклички от кълчища, ръце, проядени от пране с луга, прегърбени от носенето на ведра. По гърба и на бедрата на Примула дори две седмици след пристигането ѝ още личаха следите от ремъка, с който я беше налагал рицарският ѝ татко. А при мен ходеха като принцеси, докосваха предимно ветрила, дори не знаеха къде е кухнята. Нагиздвах ги и ги окичвах с дрънкулки. Веднага щом пожелаеха, приготвях с магия топла вода в тенекиената вана, която татко е откраднал за мама още когато е бил в Асенгард. Представяш ли си? Тенекиена вана! Рядко някой градоначалник, какви ги говоря, рядко дори владетелите имат тенекиени вани. За тях това беше замък от приказките, Гералт. А що се отнася до леглото... По дяволите, в наши дни невинността се среща по-рядко дори от скалните дракони. Не съм принуждавал нито една.

— Но подозираше, че някой може да ми е платил, за да те убия. Кой можеше да е той?

— Някой подлец, който иска да получи онова, което е останало в подземията ми, но няма голяма дъщеря — изрече твърдо Нивелен. — Човешката алчност не знае граници.

— И никой друг?

— Никой друг.

Двамата замълчаха, загледани в неравномерно мигащите пламъци на свещите.

— Нивелен — обади се внезапно вещерът. — Сега сам ли си?

— Вещерю — отвърна чудовището след кратка пауза, — мисля, че по принцип сега би трябвало да те наругая с неприлични думи, да те хвана за врата и да те сваля по стълбите. Знаеш ли защо? Задето ме смяташ за малоумен. От самото начало виждам как сеслушваш, как поглеждаш към вратата. Много добре знаеш, че не живея сам. Прав ли съм?

— Прав си. Извинявай.

— По дяволите извинението ти. Видя ли я?

— Да, в гората, край портата. И по тази причина търговците с дъщерите от известно време насам си тръгват с празни ръце?

— Значи и за това знаеш? Да, по тази причина.

— Ще разрешиш ли да попитам...

— Не разрешавам.

Отново настъпи мълчание.

— Е, твоя воля — изрече накрая вещерът и се изправи. — Благодаря ти за гостоприемството, стопанино. Време е да тръгвам.

— Точно така. — Нивелен също стана. — По разбираеми причини не мога да ти предложа нощуване в замъка, а не те съветвам да нощуваш в тукашните гори. Откакто околността се обезлюди, нощем тук не е хубаво. Трябва да се върнеш на пътя до мръкване.

— Ще го имам предвид, Нивелен. Сигурен ли си, че не се нуждаеш от помощта ми?

Чудовището го погледна накриво.

— А сигурен ли си, че би могъл да ми помогнеш? Да махнеш това от мен?

— Имах предвид не само такава помощ.

— Не отговори на въпроса ми. Макар че... Май отговори. Не би могъл.

Гералт го погледна право в очите.

— Тогава не ви е провървяло — каза той. — От всички храмове в Галибол и долината Нимнар сте избрали точно храма на Цорам Агх Тера, Львоглавия Паяк. За да се махне проклятието, направено от жрица на Цорам Агх Тера, са необходими знания и способности, които аз не притежавам.

— А кой ги притежава?

— Значи това все пак те интересува? Нали каза, че ти е добре така, както си.

— Да — както съм. Но не както може да стане. Боя се, че...

— От какво се боиш?

Чудовището спря при вратата на залата и се обърна.

— Омръзнаха ми тези твои въпроси, вещерю. Постоянно питаш, без да отговаряш на моите. Явно трябва да ги задавам по друг начин. Слушай, от известно време сънувам неприятни сънища. Може би думата „чудовищни“ би била по-точна. Как мислиш, опасенията ми оправдани ли са? Само че по-кратко, моля.

— След такъв сън, когато се събудиш, забелязвал ли си да са ти изцапани краката? Борови иглички сред завивките?

— Не.

— А...

— Не. Моля те, по-накратко.

— Опасенията ти са оправдани.

— А за това можеш ли да помогнеш?

— Не.

— Най-накрая. Да вървим, ще те изпратя.

В двора, докато Гералт наместваше дисагите, Нивелен погали кобилата по ноздрите и я потупа по врата. Плотка, доволна от ласката, наведе глава.

— Обичат ме зверовете — похвали се чудовището. — И аз ги обичам. Котката ми, Лакомка, макар и да избяга отначало, после се върна. Дълго време беше единственото живо същество, което споделяше с мен горчивата съдба. Верена също...

Той се сепна и изкриви лице в гримаса. Гералт се усмихна.

— Също обича котките?

— Птиците — озъби се Нивелен. — Проклятие, разприказвах се. Но какво толкова. Това не е поредната дъщеря на търговец, и не е поредният опит да намеря частица истина в старите приказки. Това е нещо сериозно. Ние се обичаме. Ако се засмееш, ще те цапардосам по физиономията.

Гералт не се засмя.

— Твоята Верена — каза той — по всяка вероятност е русалка. Знаеше ли?

— Досещах се. Слабичка. Тъмнокоса. Говори рядко, на език, който не зная. Не яде човешка храна. По цели дни се губи в гората, после се връща. Това типично ли е за тях?

— Повече или по-малко... — Вещерът затегна самара. — Сигурно смяташ, че тя няма да се върне, ако станеш човек?

— Сигурен съм в това. Сам знаеш как се боят русалките от хората. Малцина са виждали русалки отблизо. Ние с Верена... Ех, по дяволите. Всичко добро, Гералт.

— Всичко добро, Нивелен.

Вещерът смушка кобилата с пети и се отправи към портата. Чудовището закрачи до него.

— Гералт?

— Да?

— Не съм толкова глупав, колкото си мислиш. Ти си дошъл тук по следите на някой от търговците, които идваха тук в последно време. Случило ли се е нещо с някого от тях?

— Да.

— Последният от тях беше тук преди три дни. С дъщеря си, впрочем, не от най-хубавите. Наредих на замъка да затвори всички врати и капаци на прозорците и да не дава никакви признаци на живот. Те се помотаха из двора и си тръгнаха. Момичето откъсна една роза от храста на леля и я забодя на дрехата си. Търси ги някъде на друго място. Но внимавай, това са проклетите места. Казах ти — нощем в гората не е безопасно. Там могат да се видят и чуят недобри неща.

— Благодаря, Нивелен. Няма да те забравя. Кой знае, може да срещна някой, който...

— Може. А може и да не срещнеш. Това е мой проблем, Гералт, мой живот и мое наказание. Научих се да понасям това, свикнах. А ако нещата станат много зле, не търси никого, ела сам и приключи нещата. По вещерски. Всичко добро, Гералт.

Нивелен се обърна и закрачи бодро към замъка. Не се обърна нито веднъж.

[1] rohatyna — леко оръжие на старата полска конница. — Б.пр. ↑

[2] gizarm — старо оръжие, подобно на сабя, но с острие откъм вътрешната крива. — Б.пр. ↑

[3] Morgenstern (нем.) — шестопер, старинно оръжие. — Б.пр. ↑

[4] Сажен — мярка за дължина, равна на 2,134 м. — Б.пр. ↑

[5] Кралче — дребно птиче. — Б.пр. ↑

[6] Стар езически обичай, при който косата на детето се подстригва, когато навърши седем години. — Б.пр. ↑

III

Околността беше пуста, дива и зловещо враждебна. Гералт не се върна на пътя до мръкване, не искаше да заобикаля, тръгна право през гората. Прекара нощта на голия връх на висок хълм, с меч на колене, до малък огън, в който от време на време хвърляше снопчета борови клонки. Посред нощ забеляза далеч в долината отблясъци на огън и дочу безумно виене и пеене, а и още нещо, което можеше да бъде само вик на изтезавана жена. Тръгна натам веднага щом се съмна, но намери само изпотъпкана поляна и овъглени кости в още топлата пепел. В короната на могъщ дъб нещо врецеше и съскаше. Можеше да е горски дух, но можеше да е и обикновена горска котка. Вещерът не остана да провери.

IV

Около пладне, когато поеше Плотка на един извор, кобилата зацвили пронизително и отстъпи, оголила белите си зъби. Гералт машинално я успокои със Знака и тогава забеляза правилния кръг, образуван от стърчащите от мъха шапки на червеникави гъби.

— Ставаш същинска истеричка, Плотка — каза той. — Това е обикновен магически кръг. Какви са тези сцени?

Кобилата изпръхтя, обръщайки глава към него. Вещерът потри чело, навъси се и се замисли. После с едно движение се озова на седлото, обърна кобилата и тръгна бързо назад по собствените си следи.

— „Обичат ме зверовете“ — промърмори той. — Извинявай, конче. Излиза, че ти имаш повече ум от мен.

V

Кобилата прибираше уши, пръхтеше, риеше земята с подкови, не искаше да върви. Гералт не си направи труда да я успокоява със Знака; скочи от седлото и прехвърли повода през главата ѝ. На гърба му вече го нямаше стария меч в ножница от гущерова кожа — мястото му сега бе заето от блестящо красиво оръжие с кръстообразен предпазител и тънка, добре балансирана ръкохватка, завършваща с топче бял метал.

Този път портата не се отвори пред него. Беше отворена, така, като я бе оставил, когато си тръгваше.

Чу пеене. Не разбираше думите, дори не можеше да определи езика. Но не беше и необходимо — вещерът знаеше, чувстваше и разбираше самата природа, същността на пеенето — тиха, пронизваща, разливаща се по жилите вълна от страховит, обезсилващ ужас.

Внезапно пеенето прекъсна и той я видя.

Беше се прилепила към гърба на делфина в пресъхналия фонтан, прегърнала обраслия с мъх камък с малките си ръце, толкова бели, че изглеждаха прозрачни. Изпод разрошените черни коси блестяха, втрени в него, огромни, широко отворени очи с цвят на антрацит.

Гералт се приближи бавно с мека, пружинираща стъпка, заобикаляйки в полукръг по посока на оградата, покрай храста със сини рози. Съществото, прилепило се към гърба на делфина, обръщаше към него малкото си личице с изражение на неописуема тъга, пълно с очарование, създаващо впечатлението, че песента все още се чува, макар че мъничките бледи устни бяха стиснати.

Вещерът спря на десетина крачки разстояние. Мечът изпъзля бавно от черната, покрита с емайл ножница и проблесна над главата му.

— Това е сребро — каза той. — Острието е сребърно.

Бледото личице не трепна, антрацитните очи не измениха изражението си.

— Толкова много приличаш на русалка — продължаваше спокойно вещерът, — че може да заблудиш всеки. Още повече, че си

рядка птица, чернокоса. Но конете никога не грешат. Те разпознават такива като теб инстинктивно и безпогрешно. Каква си ти? Мисля, че си мула или алп. Обикновен вампир не би излязъл на слънце.

Крайчетата на бледните устни потрепнаха и леко се повдигнаха.

— Нивелен те привлече в своя облик, нали? Сънищата, за които говореше, си ги предизвикала ти. Досещам се що за сънища са това и му съчувствам.

Съществуването не помръдна.

— Обичаш птиците — продължаваше вещерът. — Но това не ти пречи да прегризваш гърлата на хора и от двата пола, нали? Наистина, ти и Нивелен! Прекрасна двойка ще сте: чудовище и вампирка, господарка на горски замък. Веднага бихте подчинили цялата околност. Ти — вечно жадуваща кръв, и той — твой защитник, убиващ само при една твоя дума, сляпо оръдие. Но първо трябва да стане истинско чудовище, а не човек в облика на чудовище.

Огромните черни очи се присвиха.

— Какво става с него, чернокоске? Ти пееше, значи си пила кръв. Прибягнала си до последното средство, значи не си успяла да покориш разума му. Прав ли съм?

Черната главица кимна леко, почти неуловимо, а ъгълчетата на устните се вдигнаха още по-високо. Мъничкото лице придоби зловещо изражение.

— Сега навярно се смяташ за господарка на този замък?

Кимване, този път по-забележимо.

— Мула ли си?

Бавно движение на главата в знак на отрицание. Разнеслото се съскане можеше да излиза само от бледите, кошмарно усмихващи се устни, макар че вещерът не забеляза да помръдват.

— Алп?

Същото движение.

Вещерът отстъпи, стисна още по-здраво меча.

— Тогава си...

Ъгълчетата на устата започнаха да се повдигат нагоре, все по-нагоре, устните се отвориха...

— Брукса! — извика вещерът, хвърляйки се към фонтана.

Изад бледите устни се подадоха бели, остри кучешки зъби. Бруксата скочи, изви гръб като пантера и нададе вой.

Звуковата вълна удари вещера като таран, спря дъха му, смазвайки ребрата му, пронизвайки ушите и мозъка му с трънчета болка. Докато летеше назад, той успя да скръсти китките на ръцете си в Знака на Хелиотроп. Магията намали значително силата, с която той удари гръб в оградата, но и така му притъмня пред очите и последният въздух излетя от дробовете му, придружен със стон.

На гърба на делфина, в каменния кръг на изсъхналия фонтан, където току-що беше седяла крехка девойка с бяла рокля, беше разплул проблясващото си туловище огромен черен прилеп, разтворил продълговатата си тясна уста, пълна с подобни на игли бели зъби. Ципестите криле се разпериха, размахаха се безшумно и съществото се нахвърли върху вещера като стрела, изстреляна от арбалет. Гералт усети в устата си вкус на желязо и изкрещя заклинание, протегнал напред ръка с пръсти, преплетени в Знака на Куен. Прилепът изсъска, зави рязко и се понесе нагоре с кикот. После пикира право надолу, към шията на вещера. Гералт отскочи встрани и нанесе удар, но не уцели. Прилепът зави плавно, свивайки едното си крило, прелетя край него и отново го атакува, раззинал зъбатата си уста. Гералт чакаше, насочил меча към него. В последния момент скочи, но не настрани, а напред и удари с такъв замах, че мечът изсвистя. Не уцели. Това беше толкова неочаквано, че вещерът излезе от ритъм и закъсна секунда с отскока. Усети как ноктите на звяра разкъсват бузата му, а влажното кадифено крило го плясва по врата. Обърна се на място, пренесе тежестта си на десния крак и нанесе рязък ритник назад. Но отново не уцели невероятно подвижното същество.

Прилепът замаха с криле, издигна се още по-нависоко и се понесе към фонтана. В момента, в който кривите нокти застъргаха в белия камък, пускащата лиги муцуна вече се размиваше, изчезваше, макар и появяващите се на нейно място бледи устни все още да не скриваха смъртоносните зъби.

Бруксата зави пронизително, модулирайки звука в ужасяващ напев, втренчи изпълнените си с омраза очи във вещера и отново заизвива.

Ударът на вълната беше толкова силен, че преодоля Знака. В очите на вещера се завъртяха червени и черни кръгове, слепоочията и темето му започнаха да пулсират. През пронизващата ушите му болка той започна да дочува гласове — монотонно пеене и стонове, свирене

на флейта и обой, свистене на вихър. Кожата на лицето му изтръпваше. Той падна на едно коляно и тръсна глава.

Черният прилеп плуваше безшумно към него, отворил зъбатата си уста. Макар и зашеметен от писъка, Гералт реагира инстинктивно. Скочи, нагаждайки темпото си към скоростта на полета на чудовището, направи три крачки напред, финт, завъртане и после бърз като мисъл удар с две ръце. Острието не срещна съпротивление. Почти. Гералт чу вопъл, но този път това беше вопъл от болка, предизвикан от съприкосновението със среброто.

Бруксата виеше и се трансформираше на гърба на делфина. На бялата рокля, малко над лявата гръд, се виждаше червено петно, а над него — прорез, не по-дълъг от малкия пръст на ръката. Вещерът скръцна със зъби — ударът, който би трябвало да съсече звяра на две, се бе оказал драскотина.

— Викай, бруксо — измърмори той, триейки кръвта от бузата си. — Накреци се. Изразходвай силите си. И тогава ще отсека прелестната ти главица.

Ти. Ще отслабнеш пръв. Магьоснико. Ще те убия.

Устните на бруксата не помръдваха, но вещерът чуваше думите ясно. Те се разнасяха в мозъка му и се взривяваха, звънтейки приглушено, с отзвук, сякаш изпод вода.

— Ще видим — процеди той и тръгна приведен към фонтана.

Ще те убия. Ще те убия. Ще те убия.

— Ще видим.

— Верена!

Нивелен, навел глава, вкопчил ръце в касата на вратата, се олюляваше на прага на замъка. После тръгна с несигурна походка към фонтана, размахвайки неуверено лапите си. На яката на кафтана му имаше петна от кръв.

— Верена! — изрева той отново.

Бруксата обърна рязко глава към него. Гералт, вдигайки меч за удар, се втурна към нея, но тя реагира по-бързо. Рязък вопъл — и поредната вълна събори вещера, просна го по гръб и го понесе по чакълестата алея. Бруксата се изви, подготвяйки се за скок, зъбите ѝ проблеснаха като разбойнически кинжали. Нивелен, разперил лапи като мечок, се опита да я хване, но тя изрева право в лицето му,

отхвърляйки го няколко сажена назад, към дървеното скеле до стената, което се срути с оглушителен трясък и го затрупа под купчина дъски.

Гералт вече беше на крака и тичаше, прекосявайки двора в полукръг. Опитваше се да отвлече вниманието на бруксата от Нивелен. А тя, в развяващата се бяла рокля, се носеше към него леко като пеперуда, едва докосвайки земята. Вече не крещеше, не се опитваше да се трансформира. Вещерът знаеше, че е уморена. Но знаеше също, че дори уморена, тя си оставаше смъртоносно опасна. Зад гърба на Гералт Нивелен виеше, засипалите го дъски трещяха.

Гералт отскочи вляво, описвайки кръгов замах с меча, бърз и дезориентиращ. Бруксата се носеше право към него — черно-бяла, раздърпана, страховита — и запищя в движение. Вещерът успя да направи Знака, отлетя назад и се врязва с гръб в оградата. Болката в гръбначния му стълб достигна чак до върховете на пръстите му, парализира ръцете му, подсече краката му и той падна на колене. Бруксата се носеше към него, виейки напевно.

— Верена! — изрева Нивелен.

Тя се обърна. И тогава Нивелен с всички сили заби в гърдите ѝ острия край на счупена триметрова греда. Тя не извика. Само въздъхна. Вещерът потрепери, когато чу тази въздишка.

Те стояха — Нивелен, с широко разтворени крака, хванал с две ръце гредата и стиснал края ѝ под мишница, и бруксата, увиснала на другия край като забодена с игла бяла пеперуда, също стиснала гредата с две ръце.

Тя въздъхна сърцераздирателно и изведнъж натисна силно кола. Гералт видя как на гърба ѝ, върху бялата рокля, разцъфва бяло петно, от което кръвта изригва като гейзер и отвратително и непристойно се подава отчупеният остър край на кола. Нивелен изкрещя и направи крачка назад, после още една. Заотстъпва още по-бързо, но без да изпуска гредата, влачейки след себе си пронизаната брукса. Още крачка — и опря гръб в оградата на замъка. Краят на гредата, който държеше под мишница, застърга в стената.

Бруксата бавно, сякаш галейки, придвижи малките си ръце по гредата, изпъна ги, хвана здраво гредата и отново тласна тялото си напред. Вече повече от метър окървавен кол стърчеше от гърба ѝ. Очите на бруксата бяха широко отворени, главата — изпъната назад.

Вдишванията ѝ се учестиха, станаха ритмични и накрая преминаха в хриптене.

Гералт се надигна, но омагьосан от това, което виждаше, все още не можеше да се съвземе и да действа. Чу думите, звучащи приглушено в черепа му, сякаш под сводовете на студено и мокро подземие.

Мой. Или ничий. Обичам те. Обичам.

Поредната ужасна, пресеклива, смразяваща кръвта въздишка. Бруксата напъна, придвижи се още напред по гредата и протегна ръце. Нивелен зарева отчаяно и без да изпуска гредата, се опита да изтласка бруксата колкото се може по-далеч от себе си. Напразно. Тя се придвижи още напред и го хвана за главата. Нивелен зави още по-пронизващо и замята косматата си глава. Бруксата отново се придвижи по гредата и наведе глава към гърлото му. Кучешките ѝ зъби проблеснаха с ослепителната си белота.

Гералт скочи като освободена пружина. Всяко движение, всяка крачка, която сега трябваше да направи, бяха неговата същност — заучени, неизбежни, машинални и смъртоносно правилни. Три бързи крачки. Третата, като стотици такива преди това, завърши на левия крак — здравата решителна опора. Обръщане на тялото, рязък удар, със замах. Видя очите ѝ. Нищо вече не можеше да се промени. Чу гласа ѝ. Безрезултатно. Изкрещя, за да заглуши думата, която тя повтаряше. Безрезултатно. Той вече я съсичаше.

Удари я уверено, както стотици пъти преди това, със средата на острието, и чак тогава, продължавайки движението си, направи четвъртата крачка и обръщане на половин оборот. Острието, което в края на обръщането вече беше свободно, се движеше след него, блестящо, увличайки със себе си дъга от червени капчици. Косите с цвят на криле на врани се развълнуваха, развяха се, заплуваха по въздуха и плуваха, плуваха, плуваха.

Главата ѝ падна на чакъла.

Чудовищата са все по-малко?

А аз? Какъв съм аз?

Кой крещи? Птиците?

Жената с кожуха и синята рокля?

Розата от Назаир?

Колко е тихо!

Колко е пусто. Каква пустота.

В мен.

Нивелен, свил се на кълбо и конвулсивно потръпващ, лежеше в копривата до стената на замъка, хванал главата си с ръце.

— Стани — каза вещерът.

Младият красив мъж със здраво телосложение и бяла кожа, който лежеше до стената, надигна глава и се озърна с невиждащ поглед. Потри очи с кокалчетата на пръстите си. Погледна дланите си. Опипа лицето си. Застена тихо, мушна пръст в устата си и дълго време го прекарва по венците си. Хвана се пак за лицето и застена отново, когато докосна четирите кървави ивици по бузата си. Заплака, после се засмя.

— Гералт! Как се случи това? Как се случи... Гералт!

— Стани, Нивелен. Стани и ела. В дисагите си имам лекарства, които ще са нужни и на двама ни.

— Аз вече не... Не? Гералт? Как стана така?

Вещерът му помогна да се изправи, стараейки се да не гледа малките ръце, толкова бели, че изглеждаха прозрачни, стиснали гредата, врязала се между мъничките гърди, за които беше залепнал мокър червен плат. Нивелен отново застена.

— Верена.

— Не гледай. Да вървим.

Тръгнаха през двора, поддържайки се един друг, и минаха през храста със сини рози. Нивелен непрекъснато опипваше лицето си със свободната ръка.

— Невероятно, Гералт. След толкова години? Как е възможно?

— Във всяка приказка има зрънце истина — каза тихо вещерът.
— Любовта и кръвта. И в двете има могъща сила. Маговете и учените си блъскат главите над това вече дълги години, но не са научили нищо, освен...

— Освен какво, Гералт?

— Че любовта трябва да е истинска.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.